

[Lønger]

målt erstatningen til 2,13 mill. kr., men kun udbetalt 860.000 kr. Dette er efter min mening heller ikke i overensstemmelse med de intentioner, der lå bag lovændringen.

Derfor vil jeg gerne høre, om ministeren vil tage initiativ til en justering af lovgivningen.

Svar (9/7 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Lov nr. 277 af 26. maj 1976 om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser blev revideret ved lov nr. 233 af 6. juni 1985. Hovedsigtet med lovændringen i 1985, der blev vedtaget enstemmigt i Folketinget, var at give ofre for forbrydelser et egentligt retskrav på erstatning fra staten.

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at de virkninger, som efter spørgerens opfattelse skulle være i modstrid med intentionerne bag lovrevisionen i 1985, vedrører de mindre alvorlige skader, der vel kan medføre varigt men, men kun erhvervsevnetab, der er mindre end 15 pct. Her indebærer erstatningsansvarsloven i mange tilfælde en formindskelse af erstatningen i forhold til praksis før erstatningsansvarsloven.

Endvidere mener spørgeren, at adgangen til efter offererstatningslovens § 7 at fradrage værdien af bl.a. offentlige ydelser, som tilfalder skadelidte i anledning af skaden, er i strid med intentionerne bag lovændringen.

Når det i spørgsmålet anføres, at der her er tale om virkninger af ændringen i 1985 af offererstatningsloven, må det formentlig bero på en misforståelse.

Reglerne om udmåling af erhvervsevnetab findes i §§ 5-9 i den generelle danske lov om erstatningsansvar, lov nr. 228 af 23. maj 1984. Efter § 5, stk. 3, i denne lov ydes der ikke erstatning for erhvervsevnetab, såfremt dette er mindre end 15 pct.

Af forarbejderne til bestemmelsen fremgår, at den fastsatte nedre grænse alene har til formål at udelukke en række tilfælde af udokumenterbare og normalt bagatelagtige tab. Såfremt denne nedre grænse for erstatningsudmålingen ikke skulle gælde i relation til skadelidtes erstatningskrav mod staten efter offererstatningsloven, ville skadelidtes krav mod staten i anledning af en begået straffelovsovertrædelse være større end det tilsvarende krav mod selve skadevolderen. En så-

dan regel, hvorefter staten skulle betale erstatning i videre omfang end det, den umiddelbare skadevolder kan dømmes til efter erstatningsansvarsloven, forekommer ikke acceptabel.

For så vidt angår offererstatningslovens § 7 bemærkes, at denne regel om fradrag af visse ydelser har stået uændret i offererstatningsloven siden 1976. Man var imidlertid under Folketingets behandling opmærksom på bestemmelsen i forbindelse med revisionen i 1985, uden at dette udløste forslag til ændring på dette punkt.

Det primære formål med erstatningsordningen må efter min opfattelse være at hjælpe de ofre, der ikke fra anden side får deres tab dækket, og ikke at give mulighed for dobbelt dækning.

Spm. nr. S 1387

Til *miljøministeren* (2/7 87) af:

Anne Grete Holmsgård (SF):

»Vil ministeren sikre, at det kommer på dagsordenen på miljøministermødet i EF i juli i år, at de lande, der måtte ønske at gennemføre skrappe krav til bilgasser end de af EF-Kommissionen foreslåede, får mulighed for dette?«

Begrundelse

Den 1. juli 1987 overtog Danmark formandskabet i EF. Den 1. juli trådte desuden den nye traktat i kraft, herunder miljøgarantien (art. 100 A).

Regeringen har flere gange fremført, at et af de områder, hvor art. 100 A kan anvendes, er på spørgsmålet om bilgasser.

Det er derfor helt oplagt, at regeringen nu tager initiativ til at få løst op for det dødvande, sagen om bilgasserne har været inde i i flere år. Dødvandet består i, at et flertal i EF ønsker regler, der er betydelig lempeligere end de regler, Danmark ønsker gennemført af miljømæssige årsager. Danmark har derfor hidtil blokeret for gennemførelse af det forslag, EF-Kommissionen er kommet med. I stedet ønsker Danmark at gennemføre regler, der svarer til de nuværende USA-normer. Det er de samme normer, som bl.a. Norge og Sverige vil gennemføre med virkning fra 1. januar 1989.